

GOD

Sempre que sento a parlar de reencarnació, me'n recordo d'un gos. Aquest gos en concret és el protagonista d'una sèrie de televisió alemanya. Dic alemanya, però no n'estic segur, perquè el moviment dels llavis no coincideix mai amb el que sents que diuen. Deu tenir alguna cosa a veure amb el procés de doblatge, però l'efecte que fa és el d'estar mirant dins d'una altra dimensió, com si aquella gent visquessin a Mart o en algun lloc sota l'oceà.

Probablement aquest gos és el caní amb més talent del planeta. Per començar, se sap comunicar amb éssers humans, els seus amos, uns detectius més aviat ineptes i maldestres, escollits tan sols perquè proporcionin una imatge agradable de la naturalesa humana als espectadors que els agrada aquest tipus de programa. El gos els dona mil voltes, tant metafòricament com literalment. Quan ensenya les dents ja saps que està delitós per endinsar-les a la cama d'algun criminal pervers. I no és que els dolents d'aquesta sèrie facin precisament molta por, més aviat té mèrit que el gos aconseguixi posar tota l'ànima en la seva actuació, si tenim en compte els amateurs deslluïts als quals s'enfronta.

Quan veig aquesta criatura de talent meravellós m'entren dubtes que hi hagi un gran pla que governi l'univers, una força intel·ligent que faci moure les coses. Per què un creador benigne –o potser no tant– hauria de condemnar un animal d'habilitats tan remarcables a malbaratar-les per a un públic de tarda, que veu passar la vida mig adormit davant de l'espurneig d'una pantalla, quan podria ser dalt del podi, amb els més grans. I no parlo de Rin Tin Tin o de Lassie, ni de l'ós Yogui, que ni tan sols és real, sinó de Marlon Brando i Cary Grant, Lauren Bacall i Laurence Olivier.

Quina mena d'acte terrible devia cometre aquesta pobra criatura en una vida anterior que l'hagi fet mereixedora d'aquest destí? O potser és un missatge secret que se'ns escapa? Un senyal d'allò que ens espera d'aquí a anys llum en un univers paral·lel. Que en vides futures, després d'haver passat per episodis successius de renaixement, tots tindrem quatre potes i una cua. Si t'ho mires així, les coses comencen a tenir sentit. Al final és probable que acabem tots allà fora, en la foscor de la mitjanit, udolant de cara a la lluna.

God backwards, un relat de **Jamal Mahjoub**